DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 28 lutego 1939 r.

Nr 5

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

ZARZĄDZENIA MINISTRÓW:

POSTANOWIENIA MINISTRÓW:

OBWIESZCZENIA MINISTRA SKARBU:

OBWIESZCZENIE MINISTERSTWA SKARBU:

OBWIESZCZENIE MINISTERSTWA KOMUNIKACJI:

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

KOMUNIKATY MINISTERSTWA SKARBU:

OGŁOSZENIA.

92

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 11 lutego 1939 r.

o zmianie tabeli stanowisk we władzach, urzędach, zakładach i instytucjach państwowych.

Na podstawie art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 164) zarządza się co następuje:

§ 1. W tabeli stanowisk dla władz, urzędów, zakładów i instytucji państwowych, stanowiącej załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach, urzędach, zakładach i instytucjach państwowych (Dz. U. R. P. Nr 102, poz. 780) w brzmieniu nadanym rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 370), z dnia 21 stycznia 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 67), z dnia 12 lipca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 431), z dnia 24 listopada 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 83, poz. 603), z dnia 16 lutego 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 91) oraz z dnia 28 marca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 195) wprowadza się zmiany następujące:

w części dotyczącej Ministerstwa Spraw Wojskowych, w rubryce „Zarząd Centralny" w kolejności stanowisk oznaczonej liczbą „3" przed wyrazami: „Inspektor techniczny" umieszcza się wyrazy: „Dyrektor Centralnej Biblioteki Wojskowej" w kategorii I, zaś w kolejności stanowisk oznaczonej liczbą „5" przed wyrazem: „Referendarz" umieszcza się wyrazy: „Bibliotekarz Centralnej Biblioteki Wojskowej", a po nim wyrazy: „Kustosz Centralnej Biblioteki Wojskowej" — obaj w kategorii I.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 lutego 1939 r. Nr 14, poz. 78).

93

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 11 lutego 1939 r.

o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonariuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonariuszów państwowych.

Na podstawie art. 5 ust. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonariuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 102, poz. 781) w brzmieniu nadanym rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 12 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 97, poz. 885), z dnia 21 sierpnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 407), z dnia 2 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 369), z dnia 21 stycznia 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 68), z dnia 29 stycznia 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 69), z dnia 15 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 303), z dnia 12 lipca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 432), z dnia 1 czerwca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 355), z dnia 13 lipca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 414) oraz z dnia 22 września 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 74, poz. 522) wprowadza się zmianę następującą: w § 39 w ustępie wymieniającym stanowiska kierownicze zaliczone do 8 stawki dodatków funkcyjnych, po wyrazach: „Kierownik Biura Orzecznictwa w Sądzie Najwyższym" dodaje się wyrazy: „Dyrektor Centralnej Biblioteki Wojskowej".

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom Skarbu oraz Spraw Wojskowych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Wojskowych: *Kasprzycki*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 lutego 1939 r. Nr 14, poz. 79).

94

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 17 lutego 1939 r.

o zmianie granic powiatu garwolińskiego w województwie warszawskim.

Na podstawie art. 1 i 2 ustawy z dnia 7 lipca 1921 r. w przedmiocie dokonywania zmian granic powiatów na obszarach b. dzielnic rosyjskiej i austriacko-węgierskiej, jak również dokonywania na obszarze b. dzielnicy austriacko-węgierskiej zmian obszaru działania samorządowych reprezentacji powiatowych (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 400) zarządza się co następuje:

§ 1. Gminę wiejską Irena, włączoną do obszaru województwa warszawskiego ustawą z dnia 9 kwietnia 1938 r. o zmianie granic województw: białostockiego, kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego i warszawskiego (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 240), włącza się do powiatu garwolińskiego.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1939 r.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 lutego 1939 r. Nr 14, poz. 82).

95

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 17 lutego 1939 r.

o zmianie granic powiatów: iłżeckiego, kieleckiego i radomskiego w województwie kieleckim.

Na podstawie art. 1 i 2 ustawy z dnia 7 lipca 1921 r. w przedmiocie dokonywania zmian granic powiatów na obszarach b. dzielnic rosyjskiej i austriacko-węgierskiej, jak również dokonywania na obszarze b. dzielnicy austriacko-węgierskiej zmian obszaru działania samorządowych reprezentacji powiatowych (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 400) zarządza się co następuje:

§ 1. Gminę miejską Skarżysko-Kamienna i gminę wiejską Bliżyn włącza się do powiatu kieleckiego, gminę miejską Szydłowiec i gminę wiejską Szydłowiec bez gromady Skarżysko Książęce — do powiatu radomskiego, zaś gromadę Skarżysko Książęce gminy wiejskiej Szydłowiec — do gminy wiejskiej Skarżysko Kościelne w powiecie iłżeckim.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1939 r.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 lutego 1939 r. Nr 14, poz. 83).

96

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 stycznia 1939 r.

w sprawie utworzenia podurzędu celnego w siedzibie przedsiębiorstwa „Zakłady Samochodowe Wspólnoty Interesów S. A. Montownia w Łagiewnikach Śląskich".

Na podstawie art. 8 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Mysłowicach tworzy się w siedzibie przedsiębiorstwa „Zakłady Samochodowe Wspólnoty Interesów S. A. Montownia w Łagiewnikach Śląskich" podurząd celny pod nazwą „Podurząd Celny w Łagiewnikach Śląskich — Zakłady Samochodowe Wspólnoty Interesów".

Urzędem macierzystym tego podurzędu jest Urząd Celny w Chebziu.

§ 2. Do zakresu działania utworzonego w myśl § 1 podurzędu należy w przywozie odprawa celna towarów, stanowiących surowce i półfabrykaty przeznaczone do przerobu i zużycia w Zakładach Samochodowych Wspólnoty Interesów S. A. Montownia w Łagiewnikach Śląskich, gotowe części do montowania samochodów oraz materiały niezbędne do utrzymania zakładów w ruchu, w wywozie zaś — odprawa celna towarów, wyprodukowanych w wymienionych wyżej zakładach i wysyłanych przez nie za granicę.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 lutego 1939 r. Nr 13, poz. 73).

97

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 stycznia 1939 r.

o normach szacunku i cenach wykupu krajowego surowca tytoniowego.

Na podstawie art. 9 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 240) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Ustanawia się dołączoną do rozporządzenia niniejszego taryfę wykupu tytoniu krajowego, określającą zasady klasyfikowania i ustalania cen liści tytoniowych, odstępowanych przez plantatorów w myśl obowiązujących przepisów przedsiębiorstwu „Polski Monopol Tytoniowy".

(2) Przy stosowaniu dołączonej taryfy dla ustalenia szacunku i obliczenia należności, przypadającej plantatorowi za dostarczone liście tytoniowe, należy uwzględniać przepisy §§ 2—12.

§ 2. (1) Taryfa wykupu tytoniu obejmuje liście tytoniowe użyteczne, tj. nadające się do fabrykacji wyrobów tytoniowych.

(2) Liście i części liści tytoniowych, zanieczyszczone obcymi domieszkami, niedojrzałe, niesuszone, zniszczone przez choroby, zmarznięte, rażone pleśnią lub w inny sposób zepsute, klasyfikuje się jako materiał nieużyteczny (nieużytek tytoniowy).

(3) Wiązki liści tytoniowych, w których obok użytecznych liści znajduje się nieużytek, klasyfikuje się jako materiał nieużyteczny (nieużytek tytoniowy).

§ 3. Uszkodzenia mechaniczne liści tytoniowych wywierają następujący wpływ na ich klasyfikację:

a) liście wszystkich gatunków tytoniu, objętych dołączoną do rozporządzenia niniejszego taryfą, uszkodzone mechanicznie na powierzchni większej niż połowa ich blaszki, odbiera się w najniższej klasie danego gatunku tytoniu;

b) liście tytoniu: Amerykan, Trapezund, Tyk - Kułak, Hercegowina, Węgierski-Ogrodowy i Virginia, uszkodzone mechanicznie na powierzchni większej niż 1/10 część, lecz mniejszej niż połowa ich blaszki, odbiera się w klasie bezpośrednio niższej od tej klasy, do której kwalifikowałaby się w stanie nieuszkodzonym;

c) liście tytoni cygarowych klasy I i tytoniu Kentucky klasy I, uszkodzone mechanicznie w sposób uniemożliwiający ich przydatność na pokrywy, odbiera się w klasie II.

§ 4. Uszkodzenia chorobowe liści tytoniowych wywierają następujący wpływ na ich ocenę:

a) liście wszystkich gatunków tytoniu, objętych dołączoną do rozporządzenia niniejszego taryfą, uszkodzone przez chorobę na powierzchni większej niż połowa ich blaszki, uznaje się jako materiał nieużyteczny (nieużytek tytoniowy);

b) liście wszystkich gatunków tytoniu, objętych dołączoną do rozporządzenia niniejszego taryfą, uszkodzone przez chorobę na powierzchni większej niż 1/3 część, lecz mniejszej niż połowa ich blaszki, odbiera się w najniższej klasie danego gatunku tytoniu;

c) liście tytoni: Amerykan, Trapezund, Tyk - Kułak, Hercegowina, Węgierski-Ogrodowy, Virginia, cygarowych i Kentucky, uszkodzone przez choroby na powierzchni nie większej niż 1/3 część ich blaszki, odbiera się w klasie bezpośrednio niższej od tej klasy, do której kwalifikowałaby się w stanie zdrowym, najwyżej jednak w klasie III;

d) uszkodzenie chorobowe liści machorki na powierzchni nie większej niż 1/3 część ich blaszki nie wywiera wpływu na ich klasyfikację.

§ 5. Liście zaparzone i zepsute przy suszeniu klasyfikuje się jak liście uszkodzone przez choroby.

§ 6. Wilgoć w liściach tytoniowych wpływa na ich klasyfikację jak następuje:

a) liście zawierające do 19% wilgoci klasyfikuje się jako liście normalne;

b) liście zawierające od 19% do 25% wilgoci klasyfikuje się jako liście wilgotne w klasach, do których kwalifikowałyby się w stanie należytego wysuszenia, z potrąceniem jednak wagi nadmiaru wilgoci od ogólnego ciężaru liści;

c) liście zawierające od 25% do 35% wilgoci klasyfikuje się jako liście mokre;

d) liście zawierające powyżej 35% wilgoci traktuje się jako liście niesuszone i klasyfikuje się jako nieużytek tytoniowy.

§ 7. (1) Liście mokre oraz liście o niedostatecznie wysuszonych ogonkach i nerwach głównych, lecz przydatne do użytku, klasyfikuje się:

a) przy tytoniu Amerykan, Trapezund, Tyk - Kułak, Hercegowina, Węgierski-Ogrodowy i Virginia — najwyżej w klasie IV;

b) przy tytoniu cygarowym i Kentucky — najwyżej w klasie III;

c) przy machorce — w klasach, do których kwalifikowałyby się w stanie należytego wysuszenia, lecz z obniżeniem ceny wykupowej o 10%.

(2) We wszystkich tych przypadkach potrąca się ponadto od wagi ogólnej, wagę nadmiaru wilgoci.

§ 8. (1) Liście tytoniowe dostarczone przez plantatorów do wykupu powinny odpowiadać następującym wymogom:

a) powinny być posortowane według jednakowych gatunków i odmian tytoniu oraz wymogów klasyfikacyjnych i powiązane w wiązki w połowie ogonków, a u gatunków tytoniu skrytoogonkowych u nasady blaszki listnej;

b) wiązanie powinno być dokonane sznurkiem konopnym lub lnianym, albo łykiem kukurydzowym; wiązki liści tytoniu Virginia powinny być wiązane sznurkiem lub łykiem na węzełek; wiązki liści tytoniu Kentucky mogą być wiązane liśćmi tegoż tytoniu, pod warunkiem użycia do wiązania liści zupełnie zdrowych oraz pozostawienia przy wiązaniu końców ogonków liści w wiązce, nie zakrytych paskiem liścia wiążącego;

c) ilość liści w jednej wiązce powinna wynosić około 20 liści, niezależnie od odmiany i gatunku tytoniu.

(2) Brak wymogów, przewidzianych w ust. (1), powoduje dla liści tytoniowych, dostarczonych do wykupu z pominięciem tych wymogów, następujące skutki dla klasyfikacji tych liści:

a) wiązki liści, zawierające liście, kwalifikujące się do rozmaitych klas tej samej odmiany czy gatunku tytoniu, klasyfikuje się według liści najniższej klasy znajdujących się w wiązce;

b) wiązki liści, zawierające liście tytoniowe różnych gatunków i odmian, klasyfikuje się jako liście mieszane i wykupuje się po cenie 25 gr za kilogram;

c) liście powiązane w wiązki w sposób inny lub przy użyciu innego materiału, niż to zostało przewidziane w ust. (1), wykupuje się po cenie o 5 gr na 1 kg niższej od tej, którą należałoby zapłacić, gdyby były powiązane w sposób prawidłowy.

§ 9. (1) Liście tytoniu Kentucky klasy I, II i III nie wędzone odbiera się po cenie o 10 gr niższej od ceny taryfowej za 1 kg.

(2) Liście tytoniu Amerykan, Trapezund, Tyk - Kułak klasy doborowej, I, II, III i IV, oraz liście tytoniu Hercegowina, Węgierski - Ogrodowy i Virginia klasy I, II, III i IV powiązane w wiązki, lecz nie prostowane, odbiera się po cenie o 10% niższej od ceny taryfowej. Liście tytoni cygarowych klasy: I, II i III oraz machorki klasy I powiązane w wiązki, lecz nie prostowane, odbiera się po cenie o 10 gr na 1 kg niższej od ceny taryfowej.

(3) Liście tytoniu Kentucky klasy I powiązane w wiązki, lecz nie prostowane, odbiera się w klasie II.

§ 10. (1) Przyznaje się plantatorom tytoniu 10% dodatek do cen wykupu tytoniu:

a) przy tytoniu Amerykan, Trapezund i Tyk - Kułak w klasie doborowej, I, II, III i IV — za staranne i dbałe rozsortowanie liści w wiązkach i belikach według zbiorów, treści i kolorów oraz w klasie V za staranne i dbałe rozsortowanie liści w partiach;

b) przy tytoniu Hercegowina w klasie I, II, III i IV — za staranne i dbałe rozsortowanie liści w wiązkach i belikach według zbiorów i kolorów oraz w klasie V za staranne i dbałe rozsortowanie liści w partiach;

c) przy tytoniu Węgierski - Ogrodowy w klasie I, II, III i IV za staranne i dbałe rozsortowanie liści w wiązkach według kolorów oraz w klasie V za staranne i dbałe rozsortowanie liści w partiach;

d) przy tytoniu Virginia w klasie. I, II, III i IV — za staranne i dbałe rozsortowanie liści w wiązkach według treści i kolorów oraz w klasie V za staranne i dbałe rozsortowanie liści w partiach;

e) przy tytoniu cygarowym i Kentucky w klasie: I, II i III — za staranne i dbałe rozsortowanie liści w wiązkach według treści, wielkości i koloru, oraz w klasie IV za staranne i dbałe rozsortowanie liści w partiach;

f) przy machorce w klasie I — za staranne i dbałe rozsortowanie liści w wiązkach według wielkości i treści oraz w klasie II za staranne i dbałe rozsortowanie liści w partiach.

(2) Premie za sortowanie przyznaje się jedynie przy surowcach, zawierających najwyżej 22% wilgoci.

§ 11. (1) Liście wszystkich gatunków tytoniu, objętych dołączoną do rozporządzenia niniejszego taryfą, z częściami łodyg przy ogonkach odbiera się po cenie o 10 gr niższej od ceny taryfowej za 1 kg.

(2) Niezależnie od obniżenia ceny wykupu potrąca się z wagi odbieranych liści wagę łodyg w wiązkach.

§ 12. (1) Plantator otrzymuje należność za liście odrostowe, uznane za użyteczne, tylko wtedy, gdy zostały one wyprodukowane za osobnym zezwoleniem.

(2) Liście odrostowe uważa się za materiał użyteczny, o ile są dojrzałe, zdrowe, wysuszone, sortowane i wiązane w wiązki.

(3) Liście odrostowe, nie odpowiadające wyżej wskazanym wymogom, oraz liście odrostowe, wyprodukowane bez zezwolenia, klasyfikuje się jako nieużytek tytoniowy.

(4) Liście odrostowe, wyprodukowane za osobnym zezwoleniem oraz uznane za materiał użyteczny, odbiera się niezależnie od gatunku tytoniu po cenie 25 gr za 1 kg.

§ 13. (1) Cena za 1 kg nasienia tytoniowego dojrzałego, czystego, zdrowego, wyprodukowanego na zasadzie osobnego zezwolenia, o energii kiełkowania nie mniejszej niż 40% oraz o sile kiełkowania nie mniejszej niż 90% ustala się: dla tytoniu Amerykan, Trapezund, Tyk-Kułak, Hercegowina, Węgierski - Ogrodowy i tytoni cygarowych na 12 zł, dla tytoniu Virginia na 20 zł, dla tytoniu Kentucky na 15 zł, dla Machorki na 10 zł.

(2) Cenę za nasiona tytoniowe dojrzałe, zdrowe, czyste, o energii kiełkowania nie mniej niż 40% oraz o sile kiełkowania od 70 do 90% oblicza się w stosunku do wartości nasienia o energii kiełkowania nie mniej niż 40% oraz o sile kiełkowania 90%.

(3) Nasiona tytoniowe o energii kiełkowania mniejszej niż 40% lub o sile kiełkowania mniejszej niż 70% klasyfikuje się jako nieużytek tytoniowy.

(4) Przez energię kiełkowania rozumie się ilość nasion kiełkujących w okresie 5 dni (120 godzin), przez siłę kiełkowania ilość nasion kiełkujących w okresie 14 dni (336 godzin).

§ 14. Surowiec tytoniowy, dostarczony przez plantatorów, którym Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego zleciła dokonanie prób przygotowania surowca z pominięciem wymogów, dotyczących prostowania, wędzenia i wiązania liści, będzie odbierany tak, jakby tym wymogom zadośćuczyniono.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze stanowi podstawę do wydawania orzeczeń szacunkowych i obliczania należności, przypadającej plantatorom od przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" za tytoń, wyprodukowany w okresie kampanii uprawy tytoniu w roku 1939.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 lutego 1939 r. Nr 13, poz. 74).

Załącznik do § 1 rozp. Min. Skarbu z dnia 28 stycznia 1939 r. (Dz. Urz. Min. Sk., poz. 97).

Taryfa wykupu tytoniu krajowego.

1. Amerykan, Trapezund, Tyk-Kułak.					
Klasa	Wymogi: Zbiór	Wymogi: Kolor	Wymogi: Treściwosc		Cena za 1 kg zł gr
Doborowa	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	złocistożółte, cytrynowożółte i czerwonożółte	treściwe	prostowane i wiązane w wiązki	5,70
I	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	zielonawożółte	treściwe		4,60
	Liście środkowe i nadspodaki	złocistożółte, cytrynowożółte i czerwonożółte			
II	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	żółtobrunatne	treściwe		3,00
	Liście środkowe i nadspodaki	zielonawożółte			
	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	złocistożółte, cytrynowożółte, czerwonożółte i zielonawożółte	mniej treściwe		
III	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	żółtobrunatne	mniej treściwe		1,60
	Liście środkowe i nadspodaki	złocistożółte, cytrynowożółte, czerwonożółte i zielonawożółte			
	Liście wierzchołkowe, podwierzchołkowe, środkowe i nadspodaki	żółtozielone, brunatne i czerwonobrunatne	bez względu na treściwość		
IV	Liście wierzchołkowe, podwierzchołkowe, środkowe i nadspodaki	ciemnobrunatne i zielonawobrunatne	bez względu na treściwość		0,60
V	Liście wiązane, które ze względu na stan uszkodzeń i stan dojrzałości nie mogą być zaliczone do klas wyższych oraz nie odpowiadają wymogom ustalonym dla klas od doborowej do IV włącznie				0,25
	Liście nie wiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów				
	Spodaki bez względu na kolor i treściwość				

<table>
<tr><th colspan="5">2. Hercegowina.</th></tr>
<tr><th rowspan="2">Klasa</th><th colspan="3">W y m o g i</th><th rowspan="2">Cena za 1 kg
zł gr</th></tr>
<tr><th>Z b i ó r</th><th colspan="2">K o l o r</th></tr>
<tr><td>I</td><td>Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe</td><td>żółte i zielonawożółte</td><td rowspan="4">prostowane i wiązane w wiązki</td><td>4,00</td></tr>
<tr><td>II</td><td>Liście środkowe i nadspodaki</td><td>żółte i zielonawożółte</td><td>3,00</td></tr>
<tr><td>III</td><td>Liście wierzchołkowe, podwierzchołkowe, środkowe i nadspodaki</td><td>brunatne i żółtozielone</td><td>1,60</td></tr>
<tr><td>IV</td><td>Liście wierzchołkowe, podwierzchołkowe, środkowe i nadspodaki</td><td>zielonawobrunatne</td><td>0,60</td></tr>
<tr><td rowspan="3">V</td><td colspan="3">Liście wiązane, które ze względu na stan uszkodzeń i stan dojrzałości nie mogą być zaliczone do klas wyższych oraz nie odpowiadają wymogom ustalonym dla klas od I do IV włącznie</td><td rowspan="3">0,25</td></tr>
<tr><td colspan="3">Liście nie wiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów</td></tr>
<tr><td colspan="3">Spodaki bez względu na kolor i treściwość</td></tr>
</table>

<table>
<tr><th colspan="4">3. Węgierski — Ogrodowy.</th></tr>
<tr><th rowspan="2">Klasa</th><th colspan="2">W y m o g i</th><th rowspan="2">Cena za 1 kg
zł gr</th></tr>
<tr><th colspan="2">K o l o r</th></tr>
<tr><td>I</td><td>Liście żółte</td><td rowspan="4">prostowane i wiązane w wiązki</td><td>2,50</td></tr>
<tr><td>II</td><td>Liście zielonawożółte</td><td>2,00</td></tr>
<tr><td>III</td><td>Liście brunatne i żółtozielone</td><td>1,10</td></tr>
<tr><td>IV</td><td>Liście zielonawobrunatne</td><td>0,60</td></tr>
<tr><td rowspan="3">V</td><td colspan="2">Liście wiązane, które ze względu na stan uszkodzeń i stan dojrzałości nie mogą być zaliczone do klas wyższych oraz nie odpowiadają wymogom ustalonym dla klas od I do IV włącznie</td><td rowspan="3">0,25</td></tr>
<tr><td colspan="2">Liście nie wiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów</td></tr>
<tr><td colspan="2">Spodaki bez względu na kolor i treściwość</td></tr>
</table>

4. Virginia.

Klasa	Wymogi: Kolor	Wymogi: Treściwość		Cena za 1 kg zł gr
I	Liście żółte (żółte i czerwonożółte)	treściwe	prostowane i wiązane w wiązki	2,50
II	Liście jasnobrunatne (jasnobrunatne i żółtoczerwone)	treściwe		1,80
	Liście cytrynowożółte	bez względu na treściwość		
	Liście żółte (żółte i czerwonożółte)	mniej treściwe		
III	Liście czerwonobrunatne	treściwe		1,30
	Liście zielonawożółte	bez względu na treściwość		
	Liście jasnobrunatne (jasnobrunatne i żółtoczerwone)	mniej treściwe		
IV	Liście ciemnobrunatne, zielonawobrunatne i żółtozielone	bez względu na treściwość		0,60
V	Liście wiązane, które ze względu na stan uszkodzeń i stan dojrzałości nie mogą być zaliczone do klas wyższych oraz nie odpowiadają wymogom ustalonym dla klas od I do IV włącznie			0,25
	Liście nie wiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów			
	Spodaki bez względu na kolor i treściwość			

5. Tytonie cygarowe.

Klasa	Wymogi		Cena za 1 kg zł gr
I	Liście duże, średniotreściwe, nieuszkodzone, jednolicie zabarwione, koloru jasnobrunatnego i brunatnego	prostowane i wiązane w wiązki	1,40
II	Liście treściwe		1,10
III	Liście cienkie małotreściwe		0,60
IV	Liście wiązane, które ze względu na stan uszkodzeń i stan dojrzałości nie mogą być zaliczone do klas wyższych		0,25
	Liście nie wiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów		
	Spodaki bez względu na treściwość		

6. Kentucky.

Klasa	Wymogi		Cena za 1 kg zł gr
I	Liście duże o szerokości nie mniej 22 cm, średniotreściwe, koloru jasnobrunatnego i czerwonobrunatnego, wędzone, prostowane i wiązane w wiązki		1,50
II	Liście treściwe i średniotreściwe, jasnobrunatne, czerwonobrunatne i brunatne	wędzone, nie prostowane, wiązane w wiązki	1,20
III	Liście jasnobrunatne, czerwonobrunatne i brunatne małotreściwe		0,60
	Liście ciemnobrunatne i zielonawobrunatne bez względu na treściwość		
IV	Liście wiązane, które ze względu na stan uszkodzeń i stan dojrzałości nie mogą być zaliczone do klas wyższych		0,25
	Liście nie wiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów		
	Spodaki bez względu na treściwość		

7. Machorka.

Klasa	Wymogi	Cena za 1 kg zł gr
I	Liście duże i średnie, prostowane i wiązane w wiązki	0,85
II	Liście drobne długości do 15 cm od nasady blaszki listnej do wierzchołka liścia	0,25
	Liście wiązane, które ze względu na stan uszkodzeń i stan dojrzałości nie mogą być zaliczone do klasy wyższej	
	Liście nie wiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów	
	Spodaki bez względu na treściwość	

98

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 9 lutego 1939 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 8 maja 1936 r. o warunkach udzielania pozwoleń na prawo przywozu towarów objętych zakazami przywozu.

Na podstawie art. 30 ust. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) oraz w związku z § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1936 r. w sprawie zakazu przywozu towarów (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 280) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 8 maja 1936 r. o warunkach udzielania pozwoleń na prawo przywozu towarów objętych zakazami przywozu (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 281) wprowadza się zmiany następujące:

1) § 2 otrzymuje brzmienie:

„Pozwolenie na przywóz wydaje się na oznaczony okres czasu. Pozwolenia na przywóz towarów, objętych § 8 lit. b) oraz § 13 lit. d) będą honorowane przez urzędy celne w portach polskiego obszaru celnego również w przeciągu dni 10 po upływie ich ważności. Termin ważności pozwolenia jest dochowany, jeżeli towar zostaje zgłoszony do odprawy celnej ostatecznej przywozowej przed upływem terminu ważności pozwolenia. W poszczególnych przypadkach Ministerstwo Przemysłu i Handlu może zezwolić w drodze wyjątku, aby termin ważności pozwolenia uważać za dochowany również wtedy, gdy towar zostaje zgłoszony od odprawy na skład celny przed upływem terminu ważności pozwolenia. W tych przypadkach w pozwoleniu przywozu będzie umieszczona klauzula: „Pozwolenie przywozu ważne również wtedy, gdy towar przed upływem terminu ważności pozwolenia zostanie zgłoszony do odprawy na skład celny.";

2) § 10 otrzymuje brzmienie:

„W razie niewykorzystania wydanych pozwoleń pobranych opłat nie zwraca się.

Minister Przemysłu i Handlu może zezwolić na zwrot opłat od wykorzystanych pozwoleń w następujących przypadkach:

a) jeżeli towary odprawione na zasadzie tych pozwoleń zostały następnie za zezwoleniem władz celnych wywiezione z powrotem za granicę;

b) jeżeli towary odprawione na zasadzie tych pozwoleń zostały po przerobieniu w kraju wywiezione za granicę;

c) jeżeli do towarów odprawionych na zasadzie tych pozwoleń zastosowano zwrot cła z tytułu dodatkowego przyznania zniżek celnych lub zwolnień od cła, przewidzianych w rozporządzeniach wydanych na podstawie art. 23 ust. 1 lit. a) prawa celnego."

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 lutego 1939 r. Nr 13, poz. 76).

99

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 13 lutego 1939 r.

o zmianach w organizacji niektórych urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych w okręgach administracyjnych izb skarbowych w Białymstoku, Kielcach, Lublinie, Łodzi i Okręgowej w Warszawie.

Na podstawie art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 80, poz. 499) zarządzam co następuje:

§ 1. Znosi się urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych w Łomży i Miechowie.

§ 2. Wyłącza się z terytorialnego zakresu działania urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych:

1. w Kielcach — obszar powiatów: opoczyńskiego i koneckiego;

2. w Częstochowie — obszar powiatu włoszczowskiego;

3. w Siedlcach — obszar powiatów: sokołowskiego i węgrowskiego;

4. w Lublinie — obszar powiatu garwolińskiego;

5. w Skierniewicach — obszar powiatów: błońskiego i sochaczewskiego;

6. w Płocku — obszar powiatu kutnowskiego;
7. w Warszawie (Okręgowy Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych) — obszar powiatu pułtuskiego.

§ 3. Włącza się do terytorialnego zakresu działania urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych:
1. w Białymstoku — obszar powiatu szczuczyńskiego;
2. w Kielcach — obszar powiatów: jędrzejowskiego, pińczowskiego, miechowskiego i włoszczowskiego;
3. w Częstochowie — obszar powiatu olkuskiego;
4. w Piotrkowie — obszar powiatów: opoczyńskiego i koneckiego;
5. w Skierniewicach — obszar powiatu kutnowskiego;
6. w Warszawie (Okręgowy Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych) — obszar powiatów: błońskiego, sochaczewskiego i garwolińskiego.

§ 4. W okręgu administracyjnym Izby Skarbowej Okręgowej w Warszawie tworzy się urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych w Ostrowi Mazowieckiej z zakresem terytorialnego działania na powiaty: łomżyński, ostrołęcki, ostrowski, pułtuski, sokołowski i węgrowski.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1939 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 lutego 1939 r. Nr 14, poz. 85).

100

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 lutego 1939 r.

o utworzeniu i zniesieniu niektórych urzędów celnych i posterunków celnych w okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Mysłowicach.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. Ustanawia się:

1) graniczny urząd celny kolejowy w Czacy (Čadca);

2) graniczne urzędy celne drogowe: w Świerczynowcu, Szonowie, Rychwałdzie — Podlesiu i Wojkowicach;

3) oddział tramwajowy Urzędu Celnego w Pietwałdzie i oddział kolejowy Urzędu Celnego w Pietwałdzie;

4) posterunek celny w Skalitem.

§ 2. a) Urzędowi Celnemu w Czacy nadaje się uprawnienia urzędów celnych I klasy, Urzędom zaś Celnym w Świerczynowcu, Szonowie, Rychwałdzie—Podlesiu i Wojkowicach— uprawnienia urzędów celnych II klasy.

b) Oddziałowi tramwajowemu Urzędu Celnego w Pietwałdzie nadaje się uprawnienia urzędów celnych II klasy w zakresie odprawy celnej osób i towarów w ruchu tramwajowym, Oddziałowi zaś kolejowemu Urzędu Celnego w Pietwałdzie — uprawnienia urzędów celnych I klasy w wywozie i II klasy w przywozie w zakresie odprawy celnej osób i towarów w ruchu kolejowym oraz za zezwoleniem Dyrekcji Ceł w Mysłowicach również innych towarów.

c) Do zakresu działania Posterunku Celnego w Skalitem należy odprawa celna osób i ich środków lokomocji, dokonywana w czasie obowiązującym graniczne urzędy celne, ustanowione przy drogach kołowych.

§ 3. Znosi się Urzędy Celne: w Zebrzydowicach, Dolnych Toszonowicach, Zwardoniu i Mostach oraz oddziały drogowe Urzędów Celnych w Mostach i Szumbarku.

§ 4. Porucza się likwidację urzędów celnych:

a) w Zebrzydowicach — Urzędowi Celnemu w Boguminie,

b) w Dolnych Toszonowicach — Urzędowi Celnemu w Wojkowicach,

c) w Zwardoniu — Urzędowi Celnemu w Bielsku,

d) w Mostach — Urzędowi Celnemu w Czacy.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 lutego 1939 r. Nr 14, poz. 86).

101

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 lutego 1939 r.

o ustanowieniu zarządu państwowego nad majątkiem Śląskiego Ziemskiego i Komunalnego Zakładu Kredytowego w Opawie.

Na podstawie art. 1, 2 i 3 dekretu w przedmiocie przymusowego zarządu państwowego z dnia 16 grudnia 1918 r. (Dz. P. P. P. Nr 21, poz. 67) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 437), którego moc obowiązująca rozciągnięta została na odzyskane ziemie na podstawie art. 1 pkt. 1) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 października 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 78, poz. 534) i na podstawie art. 5 pkt. 1) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 listopada 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 585) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Ustanawiam zarząd państwowy nad majątkiem Śląskiego Ziemskiego i Komunalnego Zakładu Kredytowego w Opawie, znajdującego się na ziemiach, wymienionych w art. 1 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 października 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 78, poz. 533) i w art. 1 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 listopada 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 585).

§ 2.

Zarządcą państwowym mianuję Bank Gospodarstwa Krajowego.

§ 3.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 22 lutego 1939 r. Nr 43, poz. 71).

102

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 11 lutego 1939 r.

o zmianie zarządzenia z dnia 10 lutego 1938 r. w sprawie przyjmowania zgłoszeń wywozowych oraz wydawania zaświadczeń walutowych.

Na podstawie § 3 rozporządzenia Ministrów: Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 maja 1936 r. o kontroli wywozu towarów za granicę i do Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 285 i Nr 46, poz. 338) zarządzam co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 10 lutego 1938 r. w sprawie przyjmowania zgłoszeń wywozowych oraz wydawania zaświadczeń walutowych (Monitor Polski Nr 40, poz. 48 i Nr 97, poz. 149) wprowadzam zmianę następującą:

w wykazie instytucyj, do których należy składać zgłoszenia wywozowe i które będą doręczać eksporterom zaświadczenia walutowe, wymienionym w § 1 zarządzenia (M. P. z 1938 r. Nr 40, poz. 48), skreśla się pkt.:

„9) Syndykat Eksportu Odzieży w Łodzi — na konfekcję".

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Antoni Roman.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 20 lutego 1939 r. Nr 41, poz. 68).

103

POSTANOWIENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 lutego 1939 r.

w sprawie ulg dla firmy Przemysł Metalowy „Granat", Spółka Akcyjna w Warszawie.

W myśl art. 6 ust. (2) ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o ulgach inwestycyjnych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 224) stwierdzam na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu, przedstawiony w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, że firmie Przemysł Metalowy „Granat", Spółka Akcyjna w Warszawie, służy prawo do ulg przewidzianych w art. 4 ust. (1) powołanej ustawy w odniesieniu do nakładów związanych z powiększeniem przedsiębiorstwa i objętych zobowiązaniem z dnia 19 listopada 1938 r., złożonym zgodnie z art. 1 ust. (2) tejże ustawy.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 17 lutego 1939 r. Nr 39, poz. 63).

104

POSTANOWIENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 4 lutego 1939 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych i Skarbu w sprawie ulgi dla przedsiębiorstwa „Lubelska Wytwórnia Samolotów, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością".

W myśl art. 9 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. w sprawie ulg dla przedsiębiorstw przemysłowych i komunikacyjnych (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr 36, poz. 329 i r. 1933 Nr 18, poz. 118) ustala się, że przedsiębiorstwu „Lubelska Wytwórnia Samolotów, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością", z siedzibą w Warszawie, służy prawo do ulgi, przewidzianej w art. 6 pkt 3) wyżej wskazanego rozporządzenia, w odniesieniu do nakładów wymienionych w zobowiązaniu przedsiębiorstwa z dnia 21 listopada 1938 r., złożonym zgodnie z art. 1 pkt. 2) i 3) tegoż rozporządzenia.

Równocześnie stwierdza się, że z ulgi, o której wyżej mowa, nie będą korzystały obroty uzyskane z ewentualnej produkcji innego rodzaju, niż wymieniona w art. 2 powołanego rozporządzenia.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Antoni Roman.*
Minister Spraw Wojskowych:
w z. (—) *Litwinowicz.*
Minister Skarbu:
w z. (—) *K. Morawski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 23 lutego 1939 r. Nr 44, poz. 75).

105

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych

z dnia 10 lutego 1939 r.

o ustaleniu ilości spirytusu, jaką Państwowy Monopol Spirytusowy zakupi w ciągu kampanii 1939/40 na cele konsumcyjne (kontyngent zakupu).

Na podstawie art. 28 i 71 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) ustala się ilość spirytusu, jaką Państwowy Monopol Spirytusowy zakupi z produkcji gorzelni rolniczych w okresie kampanii 1939/40 na cele konsumcyjne (kontyngent zakupu), na 40 (czterdzieści) milionów litrów spirytusu 100°.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 23 lutego 1939 r. Nr 44, poz. 74).

106

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 lutego 1939 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 694) — ustalam na miesiąc marzec 1939 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 28 lutego 1939 r. Nr 48, poz. 81).

107

OBWIESZCZENIE MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 lutego 1939 r.

L. D. VI. 1276/3/39

w sprawie wydania Spółce Handlowej Cukrowni Związkowych w Warszawie zezwolenia na prowadzenie wolnego składu cukru w Baranowiczach.

Zarządzeniem z dnia 8 lutego 1939 r. L. D. VI. 1276/3/39 Ministerstwo Skarbu zezwoliło Spółce Handlowej Cukrowni Związkowych w Warszawie (S. H. C.), Sp. z ogr. odp., na prowadzenie wolnego składu cukru w Baranowiczach przy ul. Szosowej Nr 194 a.

W składzie tym może być przechowywany wyłącznie cukier z kontyngentu wewnętrznego.

Kontrolę skarbową nad wolnym składem cukru w Baranowiczach wykonywa Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych w Baranowiczach.

Wtórniki świadectw przewozowych cukru, wysłanego pod węzłem podatku do wolnego składu, należy przesyłać Rejonowi Kontroli Skarbowej w Baranowiczach.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 23 lutego 1939 r. Nr 44, poz. 73).

108

OBWIESZCZENIE MINISTERSTWA KOMUNIKACJI

Nr L. B. I./61/3/39

z dnia 28 stycznia 1939 r.

w sprawie czasowego zamknięcia do użytku publicznego lotniska w Nowym Targu.

Ministerstwo Komunikacji podaje do wiadomości, iż na podstawie przepisu § 26 ust. (3) rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 15 lutego 1934 r. o podziale lotnisk na kategorie, oraz o warunkach zakładania, urządzania i korzystania z lotnisk oraz urządzeń pomocniczych (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 142) zarządziło zamknięcie do użytku publicznego od dnia 18 stycznia 1939 r. aż do odwołania — lotniska w Nowym Targu, otwartego zarządzeniem Ministerstwa Komunikacji Nr L. II/219/1 z dnia 21 marca 1934 r. (Monitor Polski Nr 81 z dnia 9 kwietnia 1934 r.).

p. o. Dyrektora Departamentu:
(—) *Inż. F. Wieden,*
Pułkownik-pilot.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 16 lutego 1939 r. Nr 38, poz. 62).

109

OKÓLNIK T 1. MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 lutego 1939 r.

L. D. IV. 2914/2/39

o uchyleniu niektórych okólników w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wobec uregulowania w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 12 grudnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 102, poz. 675 z 1938 r.) sprawy ustalania wagi wymiarowej przędzy z jedwabiu naturalnego, Ministerstwo Skarbu uchyla niniejszym okólnik T. 49 z dnia 31 lipca 1937 r. L. D. IV. 19110/2/37 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 20, poz. 699 z 1937 r.) w sprawie stosowania uwagi 2 do poz. 561 taryfy celnej.

Uchyla się również okólniki z dnia 30 lipca 1936 r. L. D. IV. 18290/2/36 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 21, poz. 659 z 1936 r.) w sprawie clenia opakowań, oraz z dnia 31 grudnia 1936 r. L. D. IV. 31386/2/36 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 2, poz. 60 z 1937 r.) w sprawie taryfowania papieru i bibuły, ponieważ objęte tymi okólnikami przepisy zostały uwzględnione w okólniku zbiorowym T. 10 z dnia 12 grudnia 1938 r. L. D. IV. 31270/2/38 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 34, poz. 803 z 1938 r.).

Dyrektor Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

110

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 lutego 1939 r.

L. D. V. 1260/2/39

o stosowaniu przepisów art. 98 O. P. (dawniej art. 85 ustawy o podatku dochodowym).

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 13 grudnia 1938 r. L. Rej. 8571/34 i 8572/34.

— — — — — — — — — — — —

Wobec ujawnienia w toku śledztwa sądowego zapisków skarżącego, obejmujących dane, dotyczące nabywania przez niego szmat i ich sprzedaży, dokonany został skarżącemu dodatkowy wymiar podatku dochodowego na lata 1929 i 1930; pierwotne wymiary oparte były na obrocie ustalonym przy wymiarze podatku przemysłowego i na normach średniej dochodowości — przy wymiarach dodatkowych wzięła władza za podstawę wykazane zapiskami koszty nabycia towaru, udowodnione przez skarżącego koszty handlowe i przychód za sprzedany towar. Ten ostatni ustaliła władza na podstawie ksiąg handlowych głównego odbiorcy towaru, Mirkowskiej Fabryki Papieru, przyjmując go w wysokości, w jakiej w tych księgach skarżący został w ciągu roku 1928 względnie 1929 uznany.

Na zarzuty skargi, dotyczącej wymiaru na rok 1929, rozważył Najwyższy Trybunał Administracyjny co następuje:

1) Jako najdalej idący rozpatrzył Najwyższy Trybunał Administracyjny przede wszystkim zarzut obrazy art. 85 ustawy o podatku do-

chodowym (poz. 411/25 Dz. Ust.), który skarga opiera na twierdzeniu, że „akta podatkowe i prywatne notatki" skarżącego nie zawierają nowych konkretnych okoliczności w rozumieniu tego przepisu prawa. Zarzut ten nie jest uzasadniony. Skoro w postępowaniu pierwotnym skarżący nie przedstawił żadnego materiału, mogącego służyć za podstawę ustalenia jego kosztów handlowych, i wskutek tego wymiar został dokonany przy wzięciu za podstawę norm średniej zyskowności, to wyjście na jaw materiału, pozwalającego na ustalenie najważniejszej części tych kosztów — kosztów nabycia towaru, który był przedmiotem handlu skarżącego — spełniało warunek dodatkowego wymiaru z art. 85 ustawy. Okoliczność, że materiał ten, o ile chodzi o stronę przychodową, nie odbiegał w sposób istotny od danych, którymi władza rozporządzała przy pierwotnym wymiarze, jak również, że nie obejmował on danych, dotyczących dalszych kosztów handlowych, nie zmienia postaci rzeczy. Nie jest bowiem koniecznym wymogiem zastosowania art. 85 ustawy, by nowo ujawnione okoliczności obejmowały całokształt podstaw wymiaru podatku — wystarczy jeśli one obejmują dane, wpływające na ustalenie choćby jednego z istotnych elementów dochodu podatkowego.

— — — — — — — — — — — — —

Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz urzędom skarbowym

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości.

za Dyrektora Departamentu:

(—) *K. Kolanowski,*
Naczelnik Wydziału.

111

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 lutego 1939 r.

L. D. V. 2189/2/39

w sprawie sprostowania prawomocnego wymiaru podatku osobie prawnej, na skutek zmiany orzeczenia dotyczącego innego okresu operacyjnego.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 9 grudnia 1938 roku, L. rej. 6598/35.

— — — — — — — — — — — — —

Skarżąca przez szereg lat spisywała nieściągalne wierzytelności przez przeniesienie ich najpierw na figurujący w pasywach bilansu rachunek „wątpliwych dłużników", z którego dopiero w późniejszych okresach operacyjnych dokonywała definitywnych odpisów. Przy kolejnych wymiarach podatku dochodowego władza doliczała do zysków bilansowych sumy przeniesione na rachunek wątpliwych dłużników, traktując je jako rezerwy, odliczała natomiast od zysków bilansowych sumy definitywnie spisane na straty. Jedno z orzeczeń odwoławczych, dotyczące roku podatkowego 1927, zostało przez skarżącą zaskarżone do Najwyższego Trybunału Administracyjnego (L. Rej. 2844/34 i 10818/34) i w następstwie skargi cofnięte przez władzę pozwaną. W nowowydanym orzeczeniu z 30 września 1934 r. władza pozwana uwzględniła odwołanie skarżącej i uznała za potrącalne sumy, przeniesione na rachunek wątpliwych dłużników w roku operacyjnym 1925/6 — zarządzając zarazem sprostowanie tych wymiarów na lata następne, w których sumy te z powodu ich definitywnego spisania z rachunku wątpliwych dłużników zostały z zysków bilansowych skarżącej potrącone. Wniesioną na to orzeczenie skargę L. Rej. 4649/35 pozostawił Najwyższy Trybunał Administracyjny bez rozpoznania.

Wykonując zawarte w powołanym orzeczeniu polecenie, władze wymiarowe dokonały „uzupełniających" wymiarów podatku dochodowego na lata 1928, 1929 i 1930, ponieważ przy pierwotnych wymiarach na te lata również były doliczone jako rezerwy sumy spisane przez rachunek wątpliwych dłużników, odliczane natomiast sumy, wprowadzone na ten rachunek w roku operacyjnym 1925/6, a w latach operacyjnych, miarodajnych dla wymiarów na następne trzy lata podatkowe, z tego rachunku definitywnie odpisane. Orzeczenia odwoławcze, którymi w odniesieniu do pierwotnych wymiarów na te trzy lata odwołań nie uwzględniono, nie były przedmiotem skarg do Najwyższego Trybunału Administracyjnego i uprawomocniły się.

Przeciw wspomnianym wymiarom „uzupełniającym" wniosła skarżąca odwołania, podnosząc w nich, że wprawdzie stanowisko władzy pozwanej byłoby w zasadzie słuszne, jednak prawa skarżącej zostały przez przeprowadzone zmiany w traktowaniu sum spisanych przez rachunek wątpliwych dłużników jako rezerwy podlegającej opodatkowaniu tylko w odniesieniu do jednego roku podatkowego 1927 — naruszone, doliczane bowiem z tego samego tytułu w następnych latach podatkowych sumy zostały opodatkowane niesłusznie, a opodatkowanie to nie zostało wyrównane odliczeniem w latach podatkowych 1930 i 1931 sum definitywnie odpisywanych, ponieważ w okresach miarodajnych dla wymiarów na te lata podatkowe skarżąca wykazała straty. W konkluzji żądała skarżąca zrewidowania wymiarów na lata 1928, 1929 i 1930 także i w części, dotyczącej doliczenia sum przeniesionych na rachunek wątpliwych dłużników i odliczenia tych sum od podstaw wymiaru podatku na te lata. Władza pozwana zaskarżonymi obecnie orzeczeniami nie uwzględniła odwołań, podnosząc że uwzględnienie odwołania na rok 1927 z uwagi na ciąg-

łość bilansową pociąga za sobą odpowiednie sprostowanie wymiarów na lata następne, choćby one były prawomocne, że natomiast żądanie ponownego rozpatrzenia zarzutów odwołań, dotyczących lat podatkowych 1928, 1929 i 1930, wobec prawomocności wymiarów nie ma podstaw prawnych. Pod względem prawnym powołała się władza na przepis § 1 art. 104 O. P. (poz. 346/34 D. U.).

Na zarzuty skarg rozważył Najwyższy Trybunał Administracyjny co następuje:

I. Przede wszystkim zarzucają skargi obrazę przepisu art. 104 O. P., podnosząc, iż nie zachodziły w danych wypadkach warunki stosowania tego przepisu. Istotnie, powołanie się władzy pozwanej na przepis art. 104 O. P. nie jest trafne. Sprostowanie prawomocnego wymiaru, wywołane zmianą orzeczenia wymiarowego dotyczącego innego okresu operacyjnego osoby prawnej opodatkowanej na zasadzie art. 21 ustawy o podatku dochodowym, — którego zasadniczą dopuszczalność orzekł Najwyższy Trybunał Administracyjny wyrokiem z dnia 30 listopada 1934 r. L. Rej. 10573/31, Zb. wyr. Nr 842 S — nie może być traktowane jako wymiar dodatkowy, lecz jako sprostowanie błędu wedle art. 125 O. P. (obecnie art. 118 O. P.). Wprawdzie przepis ten w § 1 mówi tylko o błędach rachunkowych, w § 2 zaś o omyłkowym obciążeniu tej samej osoby lub tego samego przedmiotu opodatkowania podwójnie tym samym podatkiem, to jednak z naczelnej zasady O. P. oparcia wymiaru na materiale faktycznym zgodnym z rzeczywistością i z niewątpliwego celu przepisu art. 125: wykluczenia wadliwego opodatkowania, opartego czy to na błędzie rachunkowym, czy to na podwójnym uwzględnieniu tego samego stanu faktycznego przy opodatkowaniu tej samej osoby, wysnuć należy wniosek, że sprostowanie wymiaru prawomocnego przez uwzględnienie w jego podstawach obliczeniowych faktu, że jeden z elementów tych podstaw został przy wymiarze podatku tej samej osobie od tego samego przedmiotu za inny okres podatkowy już uwzględniony — mieści się w granicach tego przepisu.

Tym samym upadają zarzuty wysnute z przepisu art. 104 O. P., łącznie z zarzutem przedawnienia, który zresztą nie został podniesiony w odwołaniach, lecz dopiero po raz pierwszy w skargach dotyczących wymiarów na lata 1928 i 1929.

II. Skargi zarzucają ponadto wadliwość postępowania z powodu nierozprawienia się władzy pozwanej z zarzutami odwołania, streszczającymi się we wniosku o rewizję wymiarów także w odniesieniu do kwesti doliczalności do zysków danych okresów operacyjnych sum, przeniesionych na rachunek wątpliwych dłużników. Władza pozwana traktowała te zarzuty odwołania jako żądanie ponownego rozpatrzenia zarzutów odwołań od pierwotnych wymiarów, które zostały już załatwione prawomocnymi orzeczeniami, i uznała żądanie takie za niemające oparcia w ustawie. Stanowisko władzy jest trafne. Podstawą sprostowania prawomocnych wymiarów mogą być tylko niesporne okoliczności faktyczne, z których bezpośrednio da się wysnuć wniosek o zajściu błędu, podwójnego opodatkowania lub podwójnego uwzględnienia tego samego elementu rachunkowego przy więcej niż jednym wymiarze tego samego podatku tej samej osobie. Nie można natomiast rozciągać postanowień o sprostowaniu błędów rachunkowych i podwójnym opodatkowaniu na wypadki, gdy analogiczne zjawiska gospodarcze były traktowane w różnych okresach podatkowych przy wymiarze podatku tej samej osobie z różnych stanowisk prawnych. Zmiana więc stanowiska prawnego władzy w odniesieniu do pewnego zagadnienia nie może być podstawą zmiany prawomocnych orzeczeń tejże władzy, opartych na odmiennej interpretacji prawa. Kwestie prawne muszą być w odniesieniu do każdego odrębnego okresu podatkowego rozstrzygnięte w toku instancji, a wysnute z tego stanowiska prawnego, które w toku instancji się stało, odpowiednie konsekwencje w dziedzinie ustalenia podstaw wymiaru podatku nie mogą być poddane rewizji z powodu późniejszej zmiany tego stanowiska przez daną władzę przy sposobności orzekania o wymiarze podatku na inny okres.

W danym wypadku skarżąca z szeregu orzeczeń władzy pozwanej opartych na jednolitym poglądzie prawnym, zaskarżyła tylko jedno do Najwyższego Trybunału Administracyjnego. Wprawdzie konsekwencje tego faktu wskutek cofnięcia przez władzę orzeczenia i wydania nowego, uwzględniającego stanowisko prawne skarżącej, rozciągnęły się w pewnej mierze także i na inne lata podatkowe, ale nie wynika stąd, by władza miała obowiązek również orzeczenia niezaskarżone cofać i wydawać w ich miejsce nowe, oparte na zmienionym zapatrywaniu prawnym.

Z tych powodów Najwyższy Trybunał Administracyjny oddalił skargi jako nieuzasadnione.

Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz urzędom skarbowym

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

112

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 lutego 1939 r.

L. D. V. 2346/4/39

w sprawie nie odliczania od obrotu przedsiębiorstwa opłat na Fundusz Pracy od żarówek elektrycznych.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 13 grudnia 1938 r. L. Rej. 6456/37

— — — — — — — — — — — — — — — — —

....Otóż w wyroku z dnia 4 listopada 1936 r. L. Rej. 1053/34 rozstrzygnął Najwyższy Trybunał Administracyjny kwestię doliczenia do obrotu opłat na rzecz Funduszu Pomocy Bezrobotnym na tle przepisów art. 5 ust. 3 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (poz. 110/32 Dz. Ust.).

W wyroku tym Najwyższy Trybunał Administracyjny orzekł i uzasadnił, że opłaty na Fundusz Pomocy Bezrobotnym nie podlegają odliczeniu od obrotu przedsiębiorstw przemysłowych. Na motywy tego wyroku powołuje się Najwyższy Trybunał Administracyjny w myśl art. 59 swego regulaminu (poz. 968/32 Dz. Ust.).

Ze względu na analogiczny charakter Funduszu Pomocy Bezrobotnym i Funduszu Pracy znajdują motywy powyższego orzeczenia zastosowanie także w odniesieniu do opłat na rzecz Funduszu Pracy (por. przepisy ustawy z 18 lipca 1924 r. poz. 555 Dz. Ust. i ustawy z 16 marca 1933 r. poz. 163 Dz. Ust. o Funduszu Pracy oraz rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z 24 października 1934 r. poz. 849 Dz. Ust. o połączeniu Funduszu Bezrobocia z Funduszem Pracy).

Motywy powyższego orzeczenia nie znajdują odparcia w bezpodstawnym twierdzeniu skargi, że omawiana opłata od żarówek elektrycznych mieści się strukturalnie w cenie towarów i że skarżąca firma jest tylko jej inkasentem. Temu mniemaniu skargi sprzeciwia się łącznie z motywami cytowanego orzeczenia wyraźny przepis art. 23 ust. 2 a) cytowanej ustawy o Funduszu Pracy, według którego przy produkcji żarówek jest do uiszczenia opłaty obowiązany wytwórca.

Z tych powodów Najwyższy Trybunał Administracyjny oddalił skargę, jako nieuzasadnioną.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz urzędom skarbowym

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

113

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 lutego 1939 r.

L. D. V. 30023/4/38

w sprawie zwolnienia zakładów leczniczych i sanatorów od państwowego podatku przemysłowego.

Do

izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz urzędów skarbowych.

Na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339) Ministerstwo Skarbu zwalnia od obowiązku opłacania tego podatku w obu jego formach do roku 1938 włącznie — zakłady lecznicze i sanatoria, odpowiadające warunkom, określonym dla szpitali w rozumieniu art. 3 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 382).

Charakter zakładu leczniczego jako szpitala w wyżej przytoczonym rozumieniu, ustalać będą władze wymiarowe na podstawie statutów szpitalnych, a w przypadkach wątpliwych — na podstawie zaświadczeń wojewódzkich władz administracji ogólnej.

Zwolnienie powyższe stosuje się do wszystkich nieprawomocnych jeszcze wymiarów podatku przemysłowego. Nieuiszczone należności z tytułu wymiarów prawomocnych mogą umarzać Izby Skarbowe na podstawie art. 123 ordynacji podatkowej na skutek podań zainteresowanych zakładów leczniczych.

Podsekretarz Stanu:
(—) *Kajetan Morawski.*

KOMUNIKATY MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat

o płatności podatków w marcu 1939 r.

W marcu są płatne następujące podatki:

1) do dnia 1 marca — przedpłata na podatek dochodowy na rok podatkowy 1939, przez osoby fizyczne i spadki wakujące, w wysokości połowy podatku, jaki przypada od zeznanego dochodu;

2) do dnia 5 marca — podatek od energii elektrycznej, pobrany przez sprzedawcę energii w czasie od 16 do 28 lutego 1939 r.; do dnia 20 marca — tenże podatek, pobrany w czasie od 1 do 15 marca 1939 r.;

3) do dnia 7 marca — podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur i wynagro-

dzeń za najemną pracę, wypłaconych przez służbodawców w lutym 1939 r.;

4) do dnia 25 marca — zaliczka miesięczna na podatek obrotowy za r. 1939 w wysokości podatku przypadającego od obrotu osiągniętego w lutym 1939 r., przez wszystkich płatników prowadzących prawidłowe księgi handlowe.

Ponadto płatne są w marcu zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w tym miesiącu oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności w marcu 1939.

Komunikat o unieważnieniu kwitariusza sekwestratorskiego.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości o unieważnieniu zagubionego kwitariusza sekwestratorskiego z blankietami Serii A. B. od Nr 467222 — do Nr 467300 przez poborcę Jana Garajskiego; kwitariusz był zaopatrzony w pieczęć okrągłą 3 Urzędu Skarbowego w Lublinie.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 28 lutego 1939 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,05	89,52
Dinary jugosłow.	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn.	1 Dol.	5,26½	5,29
Dolary kanadyjskie	1 Dol.	5,25	5,27½
Floreny holenderskie	100 Fl.	282.00	283,72
Franki francuskie	100 Fr.	14.01	14,11
Franki szwajcarskie	100 Fr	120,05	120,85
Funty angielskie	1 Ł.	24,80	24,96
Funty palestyńskie	1 Ł.	—	—
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie	100 Gld.	99,75	100,25
Kor. cz.-sł. odc. do 100 kor.	100 K.	—	—
Korony duńskie	100 K.	110,65	111,43
Korony estońskie	100 K.	—	—
Korony norweskie	100 K.	124,50	125,42
Korony szwedzkie	100 K.	127,55	128,47
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	15,90	16,40
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	10,70	11,00
Marki niemieckie	100 Mk.	—	—
Pengö węgierskie	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie	100 Pes.	—	—

WALUTY	Za	Transakcje (Złotych)	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam	100 Fl.	283,00	282,28	283,72
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	212,01	213,07
Bruksela	100 Blg.	89,30	89,08	89,52
Budapeszt	100 Png.	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	99,75	100 25
Helsinki	100 Mk.	—	10,94	11,00
Konstantynopol	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga	100 K	111,15	110,87	111,43
Kowno	100 Lit.	—	—	—
Londyn	1 Ł.	24,89	24,82	24,96
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	27,82	27,96
Montreal	1 Dol.	—	5,27¼	5,29¾
Nowy Jork	1 Dol.	—	5,28¾	5,31¼
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,30¼	5,29	5,31½
Oslo	100 K.	125,10	124,78	125,42
Paryż	100 Fr.	14,07	14,03	14,11
Praga	100 K.	—	18,06	18,16
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	—	127,83	128,47
Tallin	100 K.	—	—	—
Tel-Aviv	1 Ł.	—	—	—
Zurych	100 Fr.	120,55	120,25	120,85
c) MONETY:				
2. Srebro:				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	73,50	76,50

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.